

Niet verder dan vandaag!

Kijk niet verder dan vandaag.
Morgen heeft zijn eigen zorgen
en dan ben je weer opnieuw
in Gods vaderhand geborgen.

Elke dag heeft zo een glans
om je grens'loos te verblijden,
maar ook soms een enk'le wolk
is er die je hart laat lijden.

Toch wordt er een gouden draad,
door je levenskleed geweven,
die het groots patroon bepaalt
voor geheel je verd're leven.

Niets blijft zo het heden is.
Mag veel dof en kleurloos lijken.
Doordat God Zijn plan volvoert,
zal je toekomst rijker blijken.

Wees niet bang voor dat wat komt.

De ervaring laat mij weten,
dat God al Zijn kind'ren leidt
en ook jou niet zal vergeten.

Nu nog in een duister dal,
zul je eens het licht aanschouwen.
Heb slechts moed en hoop daarop
met een kinderlijk vertrouwen!

frits deubel

<http://deubel.gedichtensite.nl/>

Indrukken uit Amerika

Herfst in Amerika is prachtig! De eerste week in Princeton bij mijn alma mater, waren de bomen nog groen. Dit was het begin van oktober.

Het weekend bracht ik door in New York – zag een musical op Broadway en bezocht het 9/11 Museum.

De musical, *On your feet*, is het verhaal van de zangeres, Gloria Estefan, uit een Cubaanse familie, die eerst door de muziekindustrie beperkt werd tot de Spaanse markt voordat ze daaruit kon breken en algemeen bekend werd. Na een ernstig busongeluk wist men niet of ze weer zou lopen. Met grote determinatie kwam ze “on her feet”.

Bij het 9/11 Museum waren er heel veel mensen en het weer was slecht. Het duurde heel lang om binnen te komen. Maar je bent er maar een maal!

Ik ben altijd benieuwd over de geest en boodschap van zo’n exhibitie.

Het Apartheid Museum in Johannesburg zegt het zoals het was, maar de boodschap is positief en verzoenend. Mensen die sterk stonden tegen alles in, worden gevierd.

Het historische museum in Windhoek over de geschiedenis van Namibia is alleen maar: wat erg voor ons, hoe groot het onrecht en hoe slecht zijn de mensen die dat allemaal gedaan hebben. Punt.

Het 9/11 Museum zou het over zelfbescherming en weerwraak kunnen hebben, maar dit is niet het geval. De boodschap is: openheid en begrip voor elkaar. Samen bouwen aan een wereld waar er voor iedereen een plaats is. Een boodschap van vrede en verzoening.

Van New York city vertrekken wij in een noordelijke richting naar Stony Point, in de staat New York. De internationale studenten die niet naar huis konden, werden door de Princeton Seminary naar het Stony Point Centre gebracht voor het Kerst-weekend. Zo heb ik dit centrum en dorpje in 1989 leren kennen.

Het centrum behoort steeds aan de Presbyteriaanse Kerk en is nu een multireligieus “peace centre” – hoofdzakelijk Christen, Joods en Moslim, maar ze hebben ook boeken over Boeddhisme en andere geloven.

Een eind verder noord dan Princeton, New Jersey, en ook een week later in oktober, zijn de herfstbomen hier schitterend. Alle schakeringen van geel, oranje tot bruin en donkerrood.

Op het terrein is er een mini-woud en een begraafplaats naast het fraaie witte Methodiste kerkgebouw. ‘s Middags na een dag aan de computer is een wandeling genezend voor lichaam en ziel. Benevens de prachtige bomen en een tapijt van bladeren op de grond, zijn er heel veel eekhoorns die het druk hebben met eten zoeken, onderzoeken en verzamelen. De herten die ik elke

middag tegenkom zijn rustig. Ze kijken me aan. Ik kijk ze aan. Dan gaan ze door met grazen. Prachtig!

De eerste zondag was ik in het steenkerkje van de Presbyterianen. Daar ziet het uit als bij ons. Mooi kerkgebouw, prachtige loodglasramen. Weinig mensen, de meeste ouderen. Een hele goede organist en een prachtig orgel. Koffie na de dienst. Ze hebben geen gemeentepredikant meer. De directeur van het Centrum die parttime in de gemeente werkt, was de voorganger. In zijn preek sprak hij over de situatie van kleiner wordende gemeenten en hoe de Presbyteriaanse Kerk daarover denkt. Zij weten eigenlijk ook niet hoe het verder moet.

De tweede zondag naar de Methodiste kerk naast de begraafplaats. De namen op de loodglasramen en de namen op de grote grafstenen uit die 1800s komen overeen. Daar waren enkele mensen meer en ze waren ook gezelliger. De muziek met piano was heel slecht. Na de dienst zag ik op de raam van een auto een "Trump" sticker.

Ik keek ernaar uit om van de mensen hier te horen wat ze over de politiek te zeggen hebben. Maar ze zwijgen. En als je vraagt, ontwijken ze de vraag. Of ze zich schamen? Ik krijg wel de indruk. De tweede en derde debatten tussen de presidentskandidaten heb ik op TV gezien. Nu ligt noch de verkiezing voor. In die tijd ben aan de westenkant van het land. De hele zaak te volgen. Dus: afwachten ...

Beste groeten aan iedereen!

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Wij zijn dankbaar dat er altijd gast predikanten bereid zijn om te preken in onze gemeente als Yolanda op reis is. Onze hartelijke dank aan Ds. Tanya van Wyk, Ds. Arie Kuyper, Ds. Kristy van der Merwe en Thomas Dreyer voor jullie bereidwilligheid om onze erediensten waar te nemen.

Wij willen graag in onze gedachten en gebeden denken aan de mensen in onze gemeente en belangstellenden, die ziek of herstellend zijn of te maken hebben met ouder worden en de gevolgen daarvan : Mike en Rina Knoester, Dick van den Eijkel, Ria Prins, Johnny Riem en Diets Hiddema.

Opgeruimd leven : Ballast eruit, vrede erin!

Het kan een rommel in je huis zijn waardoor je energie verliest. Opruimen helpt. Ook in je leven kan het nodig zijn om dingen op te ruimen. Personal coach Carianne Ros helpt je op weg.

Er zijn mensen die er niet tegen kunnen als er ergens rommel ligt; ze kunnen zich niet meer zo goed concentreren of worden er chagrijnig van. Er zijn ook mensen die prima lijken te functioneren in de puinhoop. Prediker zegt: 'Er is een tijd om te bewaren en een tijd om weg te gooien...' Weggooien? Waarom zou ik?

Is het echt nodig om al die spullen te bewaren?

Heb je enig idee hoeveel spullen je hebt? Heb je ze allemaal weleens geteld? Hoeveel sokken, hoeveel boeken, hoeveel pannen...? Wij mensen zijn goed in bewaren en sommige mensen zijn er zelfs heel erg goed in. Vroeger was het logisch om eten en spullen te bewaren. Als je er niet voor zorgde dat je in de zomer alvast eten verzamelde, dan wist je zeker dat je in de winter geen eten zou hebben. En als je die oude broek niet bewaarde, dan had je niets om je nieuwe kapotte broek mee te stoppen... Maar tegenwoordig?

Hoeveel spullen heb je die je bewaard 'voor het geval dat...'? En hoe vaak heb je ze in de afgelopen vijf jaar ook al echt nodig gehad? Hoe zou het voor je zijn als die spullen weg zouden zijn?

Word je blij van de dingen die je hebt?

Teveel spullen hebben kost je energie. Ja, ik kom uit een 'bewaar-gezin', dus ik kan het weten. Gelukkig ben ik een man getrouwd die ongelooflijk goed kan opruimen en dus weet ik ook hoeveel lucht het geeft als het huis gewoon alleen die spullen bevat die we ook daadwerkelijk gebruiken en waar we blij van worden.

Als je het moeilijk vindt om spullen weg te doen, plan dan een aantal weekenden in waarbij je kamer voor kamer, kast voor kast doorneemt wat daar allemaal ligt. Stel jezelf twee belangrijke vragen: 1. Gebruik ik dit echt? En 2. Word ik er blij van? Zo nee, weg ermee. Doe kapotte dingen in de prullenbak. Maak een doos met 'weggeef-spullen' en label elk ding met een naam erop aan wie je dit zou kunnen geven (als die ander het wil hebben...). En maak een doos met 'verkoop-spullen', die je zou willen verkopen. Zet alles meteen weg, zodat je er niet nog een keer in gaat kijken (of een van je kinderen...). Weg is weg. Zo, hoe voelt dat?

Wat houdt je tegen om op te ruimen en spullen weg te doen? Wie zou je hierbij kunnen helpen? Hoe voelt het als je huis leeg en luchtig is?

Ballast eruit, vrede erin

Niet alleen teveel spullen zorgen voor ballast. Ook een opopgeruimd verleden kost energie. Er is een tijd om te bewaren: welke herinneringen waren mooi en leuk en geven je nu nog energie? En ja, er is ook een tijd om weg te gooien... Maak er tijd voor of zoek professionele hulp om je verleden in kaart te

brenghen. Welke trauma's of emotionele gebeurtenissen spelen er nu nog steeds op een negatieve manier een rol in je leven? Emoties zijn aan elkaar gekoppeld. Je kunt niet intens blij, vrolijk of gelukkig zijn als er ergens nog een laag zit van boosheid, teleurstelling of verdriet. Zijn er misschien nog mensen die je moet vergeven of die jij vergeving zou willen vragen? Ruim je troep op en je zult merken dat je daarmee de heilige Geest veel meer ruimte geeft om je hart te vullen met vrede en vreugde.

Welke momenten uit je verleden hebben nu nog steeds een negatieve invloed op je leven? Welke overtuigingen heb je die gebaseerd zijn op pijn? Welke leuke herinneringen heb je? En hoe zou je je voelen als je vanuit vrede zou leven?

Carianne Ros

(<https://www.eo.nl/geloven/nieuws/item/opgeruimd-leven/>)

Carianne Ros is christentherapeut en personal coach. Sinds 2003 heeft zij haar eigen praktijk TotalBalance, waarin ze, inmiddels ook met andere TotalBalance Coaches, mensen begeleidt om balans te vinden met God, zichzelf en hun omgeving. Ze is een veel gevraagd landelijk spreker, geeft workshops over diverse christelijke thema's en schrijft boeken. Carianne is getrouwd met David en samen hebben ze drie dochters en een zoon.

The Dalai Lama and Desmond Tutu — the Best of Spiritual Friends

His Holiness The Dalai Lama and Archbishop Desmond Tutu — they're two of the world's best-known spiritual leaders, and dear, dear friends as well. It's a friendship rooted in a shared sense of joy, and of purpose: to foster and spread that joy around the globe, in order to address and counter its despair. Here, from The Book of Joy, their new book with Douglas Abrams, we get an inside look at this one-of-a-kind spiritual friendship.

The Dalai Lama said, "I was very sad to miss your birthday. When I found out that you might come here, I was really surprised. I knew your health was not good and that you were also very old, and to reach here is not easy."

"Yes," the Archbishop said, "that's quite right."

"But," the Dalai Lama continued, "when I heard that everything was finalized and the date and hour was approaching I really felt happy and excited. I really appreciate your friendship and your sense of responsibility to do what you can for a better humanity."

Earlier in the week, the Archbishop and the Dalai Lama had reflected on what was so special about their friendship with characteristic humor.

"He's always teasing me," the Archbishop laughed. "Almost the first time we met—do you remember? Maybe the first time you were a little reserved, but by the second time you were taking my cap off my head. I don't know that you

wake up in the morning and say I'm going to become a friend to the Dalai Lama. It just happens. Scientists will come afterwards and analyze it. But I don't think that he woke up either—at three—and said, "I think I'm going to be friends with that large-nosed black man from Africa. I think it was a communication of the heart. When we kept quiet, our hearts discovered that they were kindred spirits.

"I admire him enormously. Oh, he's going to get proud. But I always say to people, after being in exile over 50 years how many would show the same serenity, the same joy, and the eagerness to spread goodness and compassion in the world.

"I think I would be very sulky, and I think there'd be a part of me that was always sad and it would show in my face. It doesn't in his. I mean I'm just saying, he is there for us as a beacon to tell us that you can, in fact, overcome some of the most horrendous circumstances, and, and emerge on the other side, not broken. So he is a very great gift to the world. And maybe the Chinese, without intending it, have given the world a wonderful gift.

"Thank you," the Dalai Lama said quietly, perhaps humbled by the praise.

"Pay me, pay me," the Archbishop said.

"I will pay. I will pay with a few nice words."

"At our first meeting I notice this person. I always look at people, firstly, human level, so I do not consider importance of their rank or position. So, on the human level, this person very nice, humble, I think very, very, very, joyful.

He was holding the Archbishop's arm. "And then, you see, once you connect on the human level, you become close friends and that friendship never changes. But on another level, this person is a very funny person," he said slapping his arm playfully. "I love that. He is always teasing me, and also I am teasing him. So, we really become something quite special.

"And finally, right from the beginning, you always speak out about the truth and the justice of the Tibetan cause. As a Tibetan, I very much appreciate.

"Whenever he is at Nobel laureate meetings, they are full of joy. The atmosphere is something different. Then in recent years because of his age and also his physical condition, you see, he could not attend. Of course, many other Nobel laureates and many other Nobel laureates are wonderful *ladies*—"

"You are a monk, remember?" the Archbishop scolded.

"But when you are not there, something is missing, really. Really, really. The other Nobel laureates also feel that, I think. So the relationship is something unique and something very special."

"Thank you. I paid him," the Archbishop said, as if pretending to stage whisper.

The Dalai Lama erupted into a belly laugh and then began pointing at the Archbishop. “His face, his face,” he said, gesturing to the Archbishop’s bald head. “He looks like a monk now, doesn’t he?” Then the Dalai Lama drew his hand into the shape of an eye. “When I see your eyes—” Then he squeezed his nose playfully, “—and, of course, your nose—”

The Archbishop could not help but giggle at the mention of his nose.

Then the Dalai Lama’s playful tone changed, as he pointed at the Archbishop’s face warmly. “This picture, special picture.” Then he paused. “I think, at time of my death...” The word *death* hung in the air, his words a prophecy. “...I will remember you.”

I could hear everyone in the room, even the camera operators, gasp. The Archbishop looked down and hummed deeply, obviously humbled and moved by the Dalai Lama’s words. Could there be a truer sign of love: to see another’s face at the time of death.

“Thank you. Thank you,” was all the Archbishop could say, all that could be said.

“So perhaps,” the Dalai Lama said, “according to your religious tradition, we may meet in heaven in the presence of God. You as a good Christian practitioner, you go first.” The Archbishop now chuckled heartily and the room seemed to breathe again. “You may help me and bring us together.” We laughed imagining the Archbishop bargaining with St. Peter at the pearly gates trying get special admission for the Dalai Lama.

“But from the Buddhist viewpoint,” the Dalai Lama continued, “once in a life, you develop some sort of special close connection, then that sort of impact will carry life after life. That’s Buddhist viewpoint. So maybe even then. But now, I’m looking forward to another occasion to see you again—somewhere that only God knows.”

Reprinted from The Book of Joy by arrangement with Avery Books, a member of Penguin Group (USA) LLC, A Penguin Random House Company. Copyright © 2016, The Dalai Lama Trust, Desmond Tutu, and Douglas Abrams

<http://www.lionsroar.com/the-dalai-lama-and-desmond-tutu-the-best-of-spiritual-friends/>

De woning met vele kamers

2x 50.

2 jubilea in een week.

50 jaar getrouwd.

50 jaar predikant.

Dat mogen we deze dagen vieren.

Wij zijn getrouwd op 25 oktober 1966. De trouwdienst vond plaats in het ziekenhuis. van Amersfoort. Ees' haar moeder lag in dat ziekenhuis omdat zij een ongelukje had gehad. Voor haar niet leuk maar voor ons was, te mogen trouwen in het ziekenhuis, best mooi. Ees was tot die week zelf verpleegkundige!

Ik zie ons nog lopen.

In de gang stonden heel veel verpleegkundigen. Gekleed, zoals dat toen de gewoonte was: met een wit kapje op het hoofd.

De trouwtekst was: 'De eeuwige God is u een woning en onder u zijn eeuwige armen', (Deuteronomium 33:27a).

In onze slaapkamer hangt een houten plankje met deze tekst er in gebrand. Het is een eenvoudig plankje. Maar die tekst is mooi. Je begrijpt, dat we het er deze week vaker dan anders over hebben.

Mozes zegt daar: God is jullie blijvende woning.

Je bent voor eeuwig onderdak.

Het geeft ons troost, als we deze dagen natuurlijk dankbaar zijn maar toch ook weer meer dan in andere weken het over Peter, onze oudste zoon hebben. Er gaat geen dag voorbij of we praten samen over hem, maar nu met deze jubilea doet het praten over hem wel meer pijn.

Maar, het is onze trouwtekst, die nota bene vijftig jaar later ons helpt om opnieuw troost te vinden.

Ik moest er al een beetje aan denken toen veertien dagen geleden de oudste zus van Ees begraven werd. Johannes 14: 1 werd voorgelezen. Uit de Nieuwe Bijbel Vertaling. Een tekst die ik uit mijn hoofd ken als 'uw hart worde niet ontroerd...in het huis mijns Vaders zijn vele woningen'. Maar in de NBV is er geen sprake van woningen maar kamers. En dat is heel mooi:

Eén woning, met vele kamers.

Weet je wat er ook staat? Mozes heeft het niet over een woning die niet straks, na dit leven betrokken zal worden maar een woning die er al is en waarin je al verblijft. Er staat immers: 'De eeuwige God is (!!) u een woning.' En niet: De eeuwige God zal straks uw eeuwige woning zijn.

De HERE is nu al onze woning. Ja, al die jaren geweest. Zij, die heengingen zijn niet in een andere woning maar wel in een andere kamer. Niet ver weg, ergens in de vreemde maar in hetzelfde huis.

Normaal vind ik het heel prettig als je in je appartement niet al te veel van de burens hoort, maar dit huis mag voor mij best heel gehorig zijn.

Ds. Arie van der Veer

https://www.facebook.com/Arie-van-der-Veer-352400388114115/?hc_ref=NEWSFEED&fref=nf

The 'Untouchable' who cycled from India to Sweden ... for love

Charlotte Von Schedvin was a blonde, blue-eyed young woman who hailed from Swedish nobility. PK Mahanandia was a poor art student from eastern India, seen as an "untouchable" in his country's caste system.

Yet their chance meeting in Delhi, late 1975, when Von Schedvin asked him to paint her portrait, led to him cycling from India to Sweden to be with her -- a mammoth 3,600km journey spanning eight countries and taking over four months to complete.

Despite their different backgrounds and as if masterminded by fate, the young couple's love was instant and overwhelming. They would spend one glorious month together before Von Schedvin returned to her home in Boras, Sweden.

Mahanandia vowed to marry the woman he loved, at any cost. The talented painter sold everything he owned to buy a pushbike, and with just \$80 in his pocket set off on his epic journey. In those days "only a Maharaja could afford a flight to Sweden," explained Mahanandia.

Along the way he slept in Bedouin tents, youth hostels or under the stars by the Caspian Sea. The young couple kept their romance burning through letters. When their remarkable tale was recently shared on Facebook it was quickly shared tens of thousands of times.

Now, after almost four decades of marriage and two children later, the couple's story has also reportedly sparked the interest of film makers around the world.

Written in the stars?

Mahanandia was just nine years old when an emotional encounter sowed the seeds for match he'd make 17 years later. Born into the Dalit caste, the young boy was shunned by his fellow villagers -- even forced to sit outside the schoolroom. "I was below the dogs and cows," he told CNN.

"The moment I went near the temple, [people] started throwing stones. Those things, I never forget." He wells up recalling those long painful years.

One day he was allowed to sit at the back of the classroom -- but not to touch anyone, as they'd be "polluted." A British school inspector and his wife were coming to visit. After a royal welcome, the inspector gave his garland of flowers to a girl at the front. His wife walked all the way to the back and gave hers to Mahanandia. "She could see I was an outcast," he remembers. "She touched my head and said: 'Your lovely curly hair!'"

"I was happy, but at the same time I was crying. It was like a little light for me in the dark cave."

Mahanandia took the garland proudly home to his mother and said: "Mum, I'm in love with the school inspector's wife."

Her response would impact the rest of his life.

Presenting her son with a palm leaf horoscope, she told him he'd marry "a white woman, from a faraway land". She would also be a Taurus, involved in music and own a jungle, according to the prophecy. "We're not going to arrange any marriage for you," Mahanandia recalls his mother saying -- an unusual decision at the time, in a country where many unions were pre-arranged by parents.

A chance encounter

Fast-forward to 1975 and Mahanandia was 26, a broke art student in Delhi, often forced to sleep in bus stations or telephone booths. Yet his talent furnished opportunities and Mahanandia gradually made a name for himself painting the portraits of politicians and celebrities -- including Valentina Tereshkova, the first woman in space. He was even granted permission to paint portraits in Delhi's central square, Connaught Place.

It was there that he met Von Schedvin, a 20-year-old traveler with "a longing for India." She had driven with friends from Sweden to India; 22 days in a minibus along the famous "Hippie Trail," a cultural highway that followed much of the Silk Road. As fate had turned Mahanandia to look West for his future, it had also pushed Von Schedvin to look East. As a young woman, she was gripped by Indian culture -- films like "Siddhartha," the music of Ravi Shankar and George Harrison. "I was fascinated by East meeting West," she remembers.

Luckily for both, Mahanandia's portrait of Von Schedvin in the square that day wasn't his best. "It was a little bit shaky!" she said. "We said we'd come back the next day." When she returned, a realization dawned on Mahanandia. Could Von Schedvin be the western woman in his horoscope?

For the first time, that night Mahanandia says he prayed to the elephant god Ganesh. He wanted Von Schedvin to come back so he could ask if she was a Taurus.

"When I saw her at the traffic lights, I got nervous in the stomach. I put on my easel, 'artist is sick'," he said.

Then came the questions. She was a Taurus. She played the piano. She owned forests -- indeed, Von Schedvin's ancestors had been given a portion of Swedish woodland after helping the King in the 1700s.

"I became shaky," said Mahanandia. "I said: 'It's decided in the heavens, we are destined to meet each other.' She was shocked!"

Follow your heart 100%

Trusting her instinct, Von Schedvin followed Mahanandia to meet his father in Odisha, where the couple received tribal blessings.

"I didn't think, I just followed my heart 100%. There was no logic," she said.

"When I was with her, I felt taller than the sky," said Mahanandia. "I was no longer an outcast. It changed my attitude to myself inside."

After just one month together, Von Schedvin returned to Sweden. Mahanandia, who had a year left of art school, remained in India. But the time apart only strengthened Mahanandia's resolve to see his love again, and in January 1977 he wrote to Von Schedvin telling her of his plan to cycle to Sweden and make her his wife.

Hippie Trail

Popular from the mid-1960s to late-1970s, the "Hippie Trail" stretched from India through Pakistan, Afghanistan, Iran, Turkey and former Yugoslavia to Europe. At that time travelers didn't need a visa, and the region was safe and stable. Colorful tour buses departed regularly from London to Goa.

Setting off on two wheels, Mahanandia left Delhi with just \$80. But he arrived in Sweden with more than \$800 -- painting portraits for food and money along the way. Though some days he cycled up to 70km, the artist admits he got lifts wherever possible -- even being gifted a train ticket from Istanbul to Vienna.

"Sometimes you'd get two or three hitchhiking offers and you'd have to choose!" said Mahanandia. "I bicycled for love, but I never loved biking."

He arrived in Boras on 28 May 1977, over four months after his departure.

Though some friends thought the "holiday romance" wouldn't last, the couple have been together in Sweden for 40 years. They have two children, Sid and Emelie. Alongside Von Schedvin's music-teaching career and Mahanandia's art, the pair have dedicated themselves to promoting indigenous arts and offering cultural scholarships to Indian Dalits.

Two years ago Mahanandia was awarded an honorary doctorate from his state university, and in 2005 nominated for the Nobel Peace Prize.

When floods prevented the artist from revisiting his village in 1997, the local government arranged a helicopter for him.

"I landed on my old school's football field," he said, smiling.

"Love has given me the power to forgive the people throwing stones at me. They need education. I'm glad that our story is giving people hope."

By Sophie Eastaugh, CNN

<http://edition.cnn.com/2016/02/11/travel/india-sweden-love-story-cycle/index.html?iref=obnetwork>

Agenda november 2016

Agenda november 2016		
dinsdag 3	9h00h00 - 13	Kerkkantoor
zaterdag 5	8h00 – 14h00	ORANJEHOFMARKT
zondag 6	10h00	Eredienst Ds. Kristy van der Merwe
dinsdag 8	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
zondag 13	10h00	Eredienst Thomas Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 15	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
donderdag 17	19h30	Bijbelstudie Noorden – Rieneke Boer 011 704 3602
zondag 20	GEEN EREDIENST – 94.7 CYCLE RACE	
dinsdag 18	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
donderdag 24	10h00	KOFFIECLUB Jaarafsluiting / Kerstlunch
zondag 27 1ste Advent	10h00	Eredienst Ds. Yolanda Dreyer Doden herdenking
dinsdag 29	10h00	Kerkkantoor

Dienstrooster november 2016				
	6 november	13 november Koffiedrinken	20 november	27 november
1	F van der Kuil	C Reinten	Geen Eredienst	E Reinten
2	E de Jong	F van der Kuil		E de Jong
3	D Kruger	N Knoester		J de Jong
4	W Strydom	H Kettner		R Boer
5	K Strydom	A Knoester		A Basson
Begroeting	W Kruger	M Letterie		C Strydom
Bloemen	J de Jong	R Dries		E Reinten
Koffie		M van Zee I Pol		

In de toekomst :

2de Advent – zondag 4 december om 10h00

3de Advent – zondag 11 december om 10h00

4de Advent – zondag 17 december om 10h00

Kerzangdienst – vrijdag avond 23 december om 18h30

Kerstdienst – zondag 25 december om 10h00

Verjaardagen november 2016

dinsdag 1	Diana Kruger	012 673 1921
dinsdag 1	Rendum Venter	011 867 1189
zondag 6	Elma vd Kuil	011 894 2556
zondag 13	Pieter de Haas	011 465 6363
dinsdag 15	Rieneke Boer	011 704 1840
donderdag 17	Bernard vd Kuil	073 251 0010
donderdag 17	Bianca Eames	083 555 8699
donderdag 17	Alex Reintjes	011 822 2878
zondag 20	Alexis Blaauwhof	011 969 6194
zondag 20	Rob Calmer	083 353 8691
vrijdag 25	Ineke de Jong	079 516 7517
zaterdag 26	Richard Steinmann	011 234 5857

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandssprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h00 – 13h00	Arma Blaauwhof 011 726 1409 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Milton Webber 081 493 9756 translations@telkomsa.net